

Suomen kallioperässä on uraania, paikoin niin paljon, että se kiinnostaa etsijöitä. Uraania on etsitty ja sitä jopa louhittiin pienessä mittakaavassa Enossa ja Askolassa 1950-1960-lukujen taitteessa. Pitkän tauon jälkeen, uraanin hinnan nousua on myös Suomeen kohdistunut kiinnostusta kansainvälisten yhtiöiden toimesta pääasiassa Uudellamaalla, Pohjois-Karjalassa ja Lapissa.

Uraanin etsinnän aloittamisesta kaivostoiminnan aloittamiseen saattaa kulua aikaa arviolta 10-15 vuotta. Kaivostoiminta on kannattavaa vain, jos uraanimalmin määrä ja uraanipitoisuus on riittävä. Uraanin louhimiseen tarvitaan valtioneuvoston antama lupa. Ennen tämän luvan hakemista on tehtävä ympäristövaikutusten arviointi (ns. YVA-prosessi). Myös kaivoslain mukainen lupa, kaivoskirja, on saatava ennen kaivostoiminnan aloitusta. Kaivostoiminnan aloittamisen edellytyksenä ovat myös ympäristölupaviraston myöntämät ympäristöluvut sekä Turvatekniikan keskuksen hyväksymä yleissuunnitelma. Uraanikaivoksen ollessa kyseessä sovelletaan myös ydinenergialakia.

Ydinvoimalaitoksien polttoaineeksi sopiva uraanikaivoksen malmi jatkojalostettaisiin ulkomailla, sillä Suomessa ei valmisteta ydinpolttoainetta. Vientiluvan uraanirikasteen uraanin vientiin voi myöntää työ- ja elinkeinoministeriö tai Säteilyturvakeskus. Uraanin käyttöä ja useassa vaiheessa tapahtuvaa jalostusta polttoaineeksi valvoo kansainvälinen atomienergiajärjestö IAEA.